

JUUBELID

HANS SARV – 75

Juubilar on põline tartlane, siin nägi ta 27. juunil 1920. aastal esimest korda ilmavalgust, siin lõpetas ta 1938. aastal gümnaasiumi ning alustas õpinguid Tartu Ülikooli põllumajandus-teaduskonna met-

sanduse osakonnas. Õpingud katkesid aga kaitseväge kutsumise tõttu 1939. aasta juulis. Järgnes korraline ajateenistus Eesti kaitseväes ja 1940. aasta juunist Nõukogude Eesti relvajõududes. Alates 1940. a. septembrist teenis Hans punaväe ridades, käies läbi suure sõjatee. Velikije-Luki all sai ta ka haavata. Sõjamehe ranitsa vahetas ta koolirantsa vastu 1947. aasta jaanuaris. Nüüd algasid uuesti enam kui kuus aastat tagasi katkenud õpingud Tartu Ülikoolis. Tartu Riikliku Ülikooli lõpetas Hans 1950. aastal õpetatud agronoomi diplomiga. Et sõjajärgsetel aastatel vajati ülikooli kiiresti noori õppejõude, pandi Hans Sarv assistendina tööle põllumajandusökonomika ja organiseerimise erialal juba üliõpilaspäevil. Pedagoogi elukutsele jäigi ta truuks, jätkates tööd Eesti Põllumajanduse Akadeemias vanemõpetajana (1951...1966) ja dotsendina (1966. aastast alates). Aastail 1956...1959 vähenes Hans Sarve õppekoormus küll mõnevõrra seoses töötamisega Eesti Loomakasvatuse ja Veterinaaria Instituudi ökonomika osakonnas. EPA-sse tagasi tulles jätkus tema viljakas pedagoogitöö täiel rindel.

Pikaajalise pedagoogilise tegevuse kestel on ta õpetanud paljusid õppeaineid, nagu põllumajandusökonomikat, tootmise organiseerimist, rahvamajanduse planeerimist, majanduse tegevuse analüüsi (ka majandusgeograafiat Tartu Ülikoolis). Põhiaineks kujunes siiski majandustegevuse analüüs. Peale loengute ja praktikumide läbiviimise on H. Sarv juhendanud ligemale 200 diplomitööd.

Kandidaadiväitekirja teemal “Maa ratsionaalse kasutamise võimalustest Kagu-Eestis”, kaitses H. Sarv 1962 aastal. Hiljem jätkus tal edukas koostöö Võru rajooni juhtidega, millesse

õnnestus tal kaasa tõmmata ka teisi teadlasi (prof. E. Haller, dots. A. Sau). Hilisem teadustöö seostus põhiliselt põllumajandusettevõtete käibevahendite efektiivse kasutamise probleemidega. Äramärkimist väärib juubilarilari huvi paljude põllumajandusökonomika eriküsimuste vastu, nagu loomade proteiini- ja energitarbe tasakaalustamine, silmas pidades tootmise majanduslikkust, matemaatiliste meetodite kasutamine jooksvas planeerimises jne. Oma teadustegevusest on ta jätnud jälje paljudes kirjutistes, mille täpset arvu ei ole fikseeritud, kuid tühtkokku on neid üle 100. Ta on esinenud nii vabariiklikel, kui ka rajatagustel konverentsidel ja seminaridel.

Peale ulatusliku õppe- ja teadustegevuse on Hans Sarv olnud ka aktiivne ühiskonnategelane ja edukas pereisa. Koos abikaasaga on ta üles kasvatanud kolm poega, kes on tunnustatud teadlased eesti rahvaluule alal. Ta on 10-kordne vanaisa. Alati heatahtliku ja tasakaaluka ning optimistliku eluhoiakuga on juubilar hinnatud nii oma peres kui ka sõprade ja töökaaslaste seas. Praegu peab Hans pensionipõlve Võrumaa maakodus, ajuti on teda näha aga ka Taaralinnas. Tema kaaslasteks on abikaasa, pojad, lapselapsed ja mesilased.

Pensionipõlves on peale kõige muu Hansu hobiks veesoonte otsimine nõiavitsaga, millest on kasu ka mesilaste pidamisel.

Õnnitleme juubilarilari ja soovime talle head nõiavitsa, jätkuvat reipust ning vahemaade katmist energiliste meeter-sammudega, nii nagu see ikka talle iseloomulik on olnud. Soovime jätkuvat lauluindu ja head mesilasõnne.

L. Lilover

HELGI AART – 60

Helgi Aart, neiuna Kruume, on sündinud Lääne maakonnas Kullamaal elupõlise metsamehe perekonnas 13. aprillil 1935. Vanemad panid tütre õppima Tallinna IV keskkooli (end. Westholmi gümnaasium), mille lõpetamise järel (1953) alustas ta EPA-s loomaarstiks õppimist. Enne diplomi saamist (1958) jõudis Helgi abielluda Vigala metsaülema Olev Aartiga. Et sealkandis ei õnnestunud vetarstina tööle asuda, hakkas ta õpetama bioloogiat, saksa keelt ja joonistamist Vigalas Peru keskkoolis.

Aastatel 1963...1970 te-gutses Helgi Haapsalus. Esi-mesed paar aastat oli töökohaks veterinaarlabora-toorium, siis sai temast linna toi-duainete kont-rolljaama juha-taja. Haapsalus sündis perre tütar Kristel.

Abikaasa Olev määrati 1970. aastal Elva Metsamajandi direktoriks, juubilar asus aga tööle teadurina EPA sise- ja nakkushaiguste kateed-risse leukoosi uurimisgruppi. Teadustöö kõrvalt viis juubilar läbi kliinilise diagnostika hema-toloogia osa ja hobusekasvatuse praktikume. Hobusekasvatusele oli põhja pannud ratsa-spordiga tegelemine tudengipõlves, mis lõppes meistersportlase kandidaadi normi täitmisega.

Juubilar on veterinaariakandidaat 1984. aastast, väitekirja teemaks oli "Eesti veisetõugude ensootilisse leukoosi haigestumise episotoloogilised iseärasused ja haiguse tõrjemeetmete täiustamine".

Helgi Aarti initsiatiivil loodi-taastati juba 1990. a. aprillikuus Eesti Akadeemilise Looma-kaitse Ühing (EALÜ). Juubilar on ühingu president selle algusest tänaseni. Sama aasta septembrist on EALÜ Põhjamaade Loomakaitse Nõukogu juures vaatleja staatuses ning 1992. a.-st Ülemaailmse Loomakaitse Ühingu juriidiline liige. Juubilari eestvedamisel on võetud veterinaarüliõpilaste õppeplani õppeaine "Loomakaitse ja kutseeetika". Tema algatusel renoveeriti Vene tn. 38 vanad apteegiruumid loomakaitsekabinetiks. Kabinetis on väike raamatukogu, videoteek, arsti tööruum. Põhja-maade toetusena vanem videoaparatuur ja fotoaparaadid. Ka Eesti loomakaitse seadus, mis kaitseb loomi inimese ebahumaanse käitumise eest, sündis juubilari osalusel.

Juubilar on teadustegevuse ja EALÜ perioodi ajal kirjutanud 76 artiklit, mis puudutavad mitmeid loomakaitsealaseid, veterinaaria ajalugu, õpilaste elulugusid jm. teemalisi küsimusi. Mitmed loomakaitsealased tööd on avaldatud välismaa ajakirjades.

Ei saa jätta märkimata juubilari suurt huvi joonistamise ja näituste korraldamise vastu. Paarikümne aasta jooksul on Helgi Aart ikka leidnud võimaluse näituste korraldamiseks

veterinaaria ajaloo, loomakaitse, juubelite jm. sündmuste puhul.

Kuigi juba pensionil, on juubilar energiline ja ettevõtlik nagu ennegi. Ta elab oma kenas kodus väikses Elvas ja jätkab väike- ja lemmikloomade ravimist. Aga tema kohustuste hulka kuulub ka Otepää lähedal asuva suvekodu korrashoidmine ning lapselapse abistamine.

Soovime juubilarile jätkuvat energiat, õnne ja tervist oma lemmikharrastuste jätkamisel.

H. Pärn

ENNO PUUSEPP – 60

Juubilar

on sündinud 14. aprillil 1935 Võrumaal Loosi vallas kooliõpe-taja-talupidaja perekonnas. Talu-tööga sai Enno tutvust teha kuni Loosi 7-klassilise kooli lõpetamise-ni. Pärast seda asus pere elama Tartusse ja Enno

koolitee jätkus Tartu 5. Keskkoolis, selle lõpetamise järel (1955) aga EPA veterinaaria-teaduskonnas. Noor veterinaararst suunati 1960. aastal tööle Jõgeva raj. Põdra sovhoosi, kus ta sai töötada vaid paar aastat, sest prof. E. Ridala meelitas noormehe aspirantuuri. Siin asus ta uurima sigade pidamise veterinaarset aspekti. Uurimised ja katsed Rõhu, Nõgiaru ja Ülenuurme majandite sigalates kulgesid plaanipäraselt ja dissertatsioonitöö "Sigade pidamistingimuste mõju juurdekasvule ja mõnede füsioloogilistele näitajatele" eduka kaitsmise järel 1966. aastal saigi juubilarist veterinaariakandidaat. Nüüd järgnes juubilari elus huvitav periood. Aastatel 1967...1971 oli ta Tartu NS-s samaaegselt peazootehnik ja peaveterinaararst. Tema õlgadel lasus siin veisekasvatuse ratsionaalse süsteemi rakendamine. 1971. aastal suunati Enno Puusepp Tartu rajooni Uula sovhoosi direktoriks. Järgneva 13 aasta (1976...1989) jooksul töötas juubilar Üleliidulise Põllumajandushoonete Projekteeri-mise Instituudis vanemteadurina. Ta uuris pidamistehnoloogia ja zoohügieeni küsimusi

suurfarmides. Siin sai ta hea ülevaate suurtootmise eelistest ja mõõdalaskmistest.

1989. aastast on Enno Puusepp jälle Uulas, nüüd juba kolhoosi esimehena. Tegemisi oli tal siin palju. Väärrib märkimist, et jõuti likvideerida veiste leukoos, rajati veiste tõufarm, ehitati lihatsehh ja jõuti avada kauplus linnas. Siis aga (1994) kolhoosid likvideeriti. E. Puusepal algasid uued tööd-tegemised Tartu riigimajandi komertsdirektorina, nüüd on saanud temast aga samas direktor.

Juubilar on avaldanud trükis 36 artiklit peamiselt suurfarmide ehitamise, tehnoloogia ja loomatervishoiu küsimuste kohta. Ta on ka "Tööstusliku loomakasvatuse leksikoni" (1979) üks autoritest.

Enno Puusepale on alati rahuldust pakkunud laulmine. Ta oli meeskoori "Gaudeamus" asutajaliige ja laulab selles kooris 1958. aastast. Talle meeldib mängida pilli ja palli, olla looduses ja teha maatööd. Paberite järgi on ta ka jahimees, kuid jahil käies ei armasta pauku teha. Suure elamuse on ta alati saanud Tartu suusamara-tonist. Finišisse on ta jõudnud 8 korda.

Juubilar on abielus, perekonnas on kaks täiskasvanud tütar. On ka omaehitatud suvila Kavildas. Ehkki ehitamisega alustati 1978. aastal, on seal ka praegu üht-teist alati teha.

Soovime ettevõtlikule, energilisele ja rõõmsameelsele juubilarile kordaminekuid kõigis toimingutes, tugevat tervist ja palju õnne.

H. Pärn

VIIU HEIN – 60

Juubilar sündis 15. aprillil 1935. Viljandimaal Vastemõisa vallas Kimastu talus. Kooliteed alustas ta Kildu 6-kl. algkoolis Viljandimaal ja seejärel õppis Kihlepa 7-kl. koolis Pärnumaal. Keskhari- duse sai aga

Pärnu II Lydia Koidula nimelises Keskkoolis, mille lõpetas 1954. aastal. Samal aastal jätkas ta õpinguid Tartu Riikliku Ülikooli

bioloogiaosakonnas, mille lõpetas 1959. aastal *cum laude*.

Juba kõrgkoolis õppimise ajal huvitus Viiu Hein teaduslikust tööst, ta alustas looduslike taimekoosluste uurimist.

Pärast ülikooli lõpetamist asus V. Hein tööle TA Zooloogia ja Botaanika Instituuti. Aspirantuuris õppis ta samas aastatel 1961...1964 prof. L. Laasimeri juhendamisel. Uurimistulemuste põhjal valmis kandidaadidissertatsioon "Niidutaime- de seemnelisest uuenemisest Lääne-Eesti aruniitudel", mille kaitsmisel 1968. aastal omistati talle bioloogiakandidaadi teaduslik kraad.

Pärast aspirantuuri lõpetamist siirdus juubilar Eesti Maaviljeluse Instituudi kultuurrohumaade osakonda, kus ta nimetati nooremteaduriks. Aastaid hiljem (1984) sai vanemteaduriks, 1992. aastast on ta aga pensionil.

Viiu Heina teaduslik looming hõlmab uurimusi looduslike rohumaade taimekoosluste muutmise- st inimtegevuse mõjul. Samuti sisaldab see kultuurrohumaade saagi ja selle toitainetesisalduse vertikaalset jaotumist mitmesugustes kasvutingimustes.

Looduslike rohumaade pealtparandamise võtete efektiivsuse uurimiseks rajati pikaajalised väetuskatsed enamlevinud taimekooslustesse Lääne- ja Põhja-Eestis. Tunnustatud botaanikuna, sihikindla ja põhjaliku teadlasena, uuris V. Hein rea aastate jooksul (1964...1976) neil katsetel niidu saagi ja selle kvaliteedi kujunemist ning rohustu liigilise koostise muutumist väetamisel. Üksikud katsed nimetatud seeriast kestsid üle 30 aasta, andes põhjalikke tulemusi. Viiu Hein on avaldanud hulgaliselt erialaseid artikleid ja kirjutisi, tema sulest on ilmunud ligi 40 tööd.

Olles Eesti Loodusuurijate Seltsi liige, on ta osa võtnud seeria "Abiks loodusvaatlejale" toimetamisest. Teaduse populariseerimiseks on Viiu Hein esinenud ettekannetega seltsi koosolekutel ning teaduskonverentsidel.

Suures talus üles kasvanud, maaelu ja loodust tundva inimesena on Viiu Hein suur loodussõber. Loodust kuulama ja armastama õpetas teda metsamehest isa. Meelsasti juhendab V. Hein ekskursioone loodusse.

Sõbrad tunnevad Viit juba noorusaegadest innuka laulusõbrana, üle 20 aasta laulis ta Saku segakooris "Tuljak".

Soovime lugupeetavale juubilarile sõprade ja endiste kolleegide poolt palju õnne, jõudu-jätku ning kordaminekuid ettevõtmistes.

U. Tamm

TOOMAS VAIN – 60

Juubilar

Toomas Vain on sündinud 5. mail 1935 talupidajate peres Nabalas, Mõisa külas, Tõdva vallas Harjumaal. Peres oli enne teda kaks vanemat õde.

Kooliteed alustas ta 1942.

aasta sügisel Nabala 6-kl. koolis, kus sai lõpetada neli klassi. Pärast seda kui isa Julius oli 1945. a. kevad-talvel perest eraldatud ja Venemaale saadetud, tuli tal 1946. a. üheteistaastasena asuda elama tädi peresse Hiiumaal. Reigi koolis õppis ta kaks aastat. Lauka Mittetäieliku Keskkooli 7. klassi lõpetas 1949. a. kevadel.

Keskhariduse omandamisel sai määravaks oludele vastav, ühiselamut jm. olmeolusid võimaldav Kuremaa Loomakasvatustehnikum, kus ta õppis aastatel 1949...1953. Tehnikumi lõpetas T. Vain kiitusega, sellest tulenes suunamine Eesti Põllumajanduse Akadeemiasse. Ta asus õppima veterinaariateaduskonda 1953. a., lõpetas selle 1958. a. veterinaararsti kutsega.

Kuremaal ja EPA-s õppimise ajal töötas ta lühiajaliselt 1953. ja 1954. aastal tollases Eesti Loomakasvatuse Instituudis.

EPA lõpetamise järel suunati noor veterinaararst Rapla rajooni Kodila sovhoosi, kus ta töötas peaveterinaararsti ametikohal aastatel 1958...1961.

Et tollel ajal oli enamasti tegemist suunamisega, siis ka teda suunati Kehtna kolhoosi esimeheks, kus töötas aastatel 1961...1963.

Edaspidine töö ja elu sai seotud Eesti Loomakasvatuse Instituudiga. Siin töötas ta seakasvatuse osakonnas aastatel 1963...1971. Sellel ajavahemikul valmis kandidaativäitekiri teemal "Noorkultide spermaproduktioon ja omadused sõltuvalt söödaratsiooni proteiinisaldusest ja kultide kasutamise intensiivsusest". Põllumajandusteaduste kandidaadi teaduslik kraad (diplom) on omistatud talle 24. 05. 1967. Talle on omistatud vanemteaduri kutse. Sea-kasvatuse osakonnas töötades asutas T. Vain Kehtnasse Sigade Kunstliku Seemenduse Laboratooriumi ja oli selle juhataja.

Kehtna Näidissovhoostehnikumi direktori asetäitjaks tootmise alal asus ta 1. aprillist 1971,

ühtlasi jäeti talle kunstliku seemenduse laboratooriumi juhataja ülesanded.

Põllumajandusministeeriumi käskkirjaga 28. veebruarist 1979 vabastati T. Vain Kehtna NST direktori asetäitja ametikohalt ja määrati A. Möldri nim. Eesti Loomakasvatuse ja Veterinaaria Teadusliku Uurimise Instituudi direktori asetäitja – katsemajandite osakonna juhataja ametikohale. Sellel või mõnel teisel struktuuridega nihutatud ametikohal on töötanud ta kuni käesoleva ajani. Alates 1. juunist 1994 töötab ta endise ELVI ja EPA baasil reorganiseeritud Eesti Põllumajandusülikooli Loomakasvatuse instituudi asedirektori ametikohal.

Tubli töö eest on T. Vaini esile tõstetud vabariigi juhtorganite poolt, talle on omistatud teenelise veterinaararsti nimetus ja Nõukogude Eesti preemia.

Peres on Saaremaa päritoluga abikaasa Valve, kaks täiskasvanud tütar ja kolm lapselast. Pikka aega oli juubilar tegev hobi- ja spordisugemetega jahinduses nii Kehtnas kui Tartus. Praegu tegeleb ta tõsiselt ja tulusalt looduslähedases Nurga hobitalus Visustis.

Oma töödes ja tegemistes on T. Vain olnud printsiipaalne, õiglane, vastutulelik ja sõbralik.

Soovime jõudu ja jaksu igas ettevõtmises – nii linnas kui maal.

A. Born

ANTS BENDER – 50

21. aprillil k.a. sai 50-aastaseks Jõgeva Sordiaretuse Instituudi aretusosakonna juhataja, lutserni uurija ning aretaja põllumajanduskandidaat (1980) Ants Bender.

A. Bender on sündinud Jõgevamaal Pala vallas Vea külas Hansu talus teenistuja perekonnas (isa oli Saare metskonnas abimetsaülem). Ta õppis Nõva algkoolis (1952...1956), Pala A. Haava nim. 8-kl. koolis (1956...1959), Räpina Aiandustehnikumis (1959...1964), Eesti Põllumajanduse Akadeemia kaugõppeteaduskonnas

(1964...1971), EMMTUI statsionaarses aspirantuuris (1973...1976) ja Patendi Instituudis (1977...1979).

A. Bender on töötanud peamiselt EMMTUI-s ja selle allasutustes. Ta oli EMMTUI kultuur-rohumaade osakonna nooremteadur (1976...1977), Tooma katsebaasi juhataja (1977...1981). Olles Toomal, suutis ta korraldada rea heatasemelisi heintaimede uurimisi soomuldadel, korrastada katsebaasi hooneid ja muretseda juurde vajalikku katsetehnikat.

Alates 1981. aastast on A. Bender Jõgeva Sordiaretuse Instituudi aretusosakonna juhataja.

Oma kandidaadiväitekirja koostas

A. Bender teemal "Külvisenormi, seemnesegu ja väetamise mõju murukamara kujunemisele turvasmuruvaiba tootmisel". Selle kaitses ta edukalt 1980. aastal. Pärast kadunud doktor

A. Adojaani on ta tuntumaid murespetsialiste Eestis, kes on paljudel kordadel olnud konsultandiks nii suurte spordistaadionide (Tallinn, Pärnu) kui ka individuaalmurude parandamisel ja rajamisel. Oma kodus on tal imetlemist vääriv muru koos viljapuude ja põõsaste ning lilledega. Kaunimate kodude konkursil tuli tema kodu esimeste hulka Jõgeval. Jõgeval töötamise ajal on ta juhtinud heintaimede aretust ja algseemnekasvatust, teinud põhjalikke uurimusi lutserni alal (õitsemine, bioloogia, Eestis looduslikult esinevate lutsernivormide väärtus aretuses, eri päritoluga lutsernisortide talvekindlus) ja on üheks karjamaadele sobiva lutsernisordi 'Karl' autoriks. ta on nõutud lektor murude rajamise ja heinakasvatuse alal.

Ta on mitmete teadusnõukogude ja seltside, sh. ISTA (International Seed Testing Association) liige.

A. Bender on teotaheline, täpne ja kohusetruu. Kaastöötajatesse suhtub alati korrektselt ja abivalmilt. ei saa jätta märkimata tema osa noorte toomisel teadusse ja nende juhendamist teaduskraadide omandamisel.

Kõige muu kõrval on ta kirklik ja ülimalt edukas hobikalamees. Teda saadab alati peen huumorimeel.

Kolleegidelt palju õnne juubeli puhul ja edu rahuldust pakkuvast teadustööst.

H. Küüts

ENN ERNITS – 50

5. mail k.a. pühitseb oma esi-mest juubelit morfoloogia, füsioloogia ja patoloogia instituudi dotsent Enn Ernits.

Juubilar sündis Tartumaal, Vara vallas, Otsa talus. Tema lapse-põlv möödus isa-talus, kus ta maast-madalast tegi tutvust mitmesuguste maatöödega. Oma esimesed loomakasvatusalased kogemused sai ta käies suviti lambakarjas.

Enn Ernitsa haridustee algas Matjama algkoolis. Õpingud jätkusid Koosa seitsmeklassilises koolis ja Alatskivi keskkoolis, mille ta lõpetas 1963. a. Samal aastal astus ta EPA veterinaariateaduskonda, mille lõpetas 1968. a. Juba üliõpilaspäevil ilmnis tema suur huvi teaduse, eriti aga veterinaariajaloo vastu, mis ilmselt sai aluseks ka tema edasise elukäigu kujunemisel.

Pärast töötamist peaveterinaararstina Tõstamaa sovhoosis ja Tooma katsebaasis ning õpetajana Türi Näidissovhoostehnikumis on juubilari töökohaks olnud alates 1973. a. EPA veterinaariateaduskond, kus ta käesoleval ajal õpetab üliõpilastele põllumajandusloomade anatoomiat.

1972. a. lõpetas ta Moskva Veterinaar-akadeemia pedagoogikateaduskonna, 1981. a. aga kaitses kandidaadiväitekirja teemal "Tartu veterinaarkõrgkooli osa episotoloogia ja teiste veterinaarharude arengus".

E. Ernits on kolleegidele ja üliõpilastele tuntud sirgjoonelise, laia silmaringi ja mitmes ainevaldkonnas erudeeritud inimesena, kelle poole võib alati kui "ajaloolise tõe" poole pöörduda veterinaaria ajaloo küsimustes, teades tema põhjalikke teadmisi sellel alal. Imetlemist vääriv juubilari võõrkeelte oskus. Peale emakeele on ta võimeline suhtlema veel vene, saksa, soome, prantsuse, esperanto, vadja, vepsa ja siin peaks veel jätkama tuntud kirjalühendiga jne. keeltes.

Kadestamisväärne on E. Ernitsa töövõime. Paljud oma teadmised ja oskused on ta omandanud autodidaktina. Enamiku vabast ajast viidab ta raamatukogus või arhiivis töötades mitmesuguste materjalide kallal.

Juubilari huvialadeks on fennougristika, veterinaariajalugu, kaljutaideteadus, paleoastronoomia ja interlingvistika. Ta on osalenud real ekspeditsioonidel vadjalaste, isurite, vepslaste ja karjalaste juurde kogumaks rahvaveterinaariat ja rahvaastronoomiat ning esinenud mitmetel rahvusvahelistel kongressidel ja konverentsidel. Teda on jätkunud tegutsemaks terves reas ühingutes ja seltsides, nagu TA Emakeele Selts, Ülemaailmne Ajaloo Assotsiatsioon, Vetarstide Esperanto Assotsiatsioon, Üleliiduline Astro-

noomia ja Geodeesia Ühing, Muinasteide Ühing, San Marino Rahvusvaheline TA teaduskolleegeium, Eesti Loomaarstide Ühing. Ta on ELR-i toimetaja.

Soovin juubilarile kolleegide nimel palju õnne, tugevat tervist, kindlat meelt valgete laikude kaotamisel veterinaariajaloo kaardilt ning edu kõikides tema arvukates ettevõtmistes.

J. Alaots

SAIMA VILU – 50

18. mail tähistab oma esimest juubelit EPMÜ Loomakasvatuse instituudi teadusraamatukogu juhataja Saima Vilu. Juubilar on pärit Harjumaalt, talupidaja perekonnast. Tema õpiaeg algas 1952. aastal Lehmja 8-

klassilises koolis ja kulges läbi Tallinna 16. Keskkooli Eesti Põllumajanduse Akadeemiasse. EPA lõpetas Saima Vilu 1969. a. õpetatud zootehnikuna ja ta suunati tööle Eesti Loomakasvatuse ja Veterinaaria Teadusliku Uurimise Instituuti, kus on möödunud Saima Vilu kõik senised tööaastad, kui arvestada ka ELVI'le kuulunud Kaarepere sovhoosi. Töötamist alustas ta nooremteadurina, järgnes õppimine aspirantuuris ja pärast viimase edukat lõpetamist jätkas teadurina töötamist samas asutuses. Seoses abikaasa töölesiirdumisega ELVI alluvuses olevasse Kaarepere Sovhoostehnikumi 1978. aastal, töötas Saima Vilu ligi 10 aastat sealse majandi loomakasvatusspetsialistina. Alates 1988. aastast töötab juubilar uuesti Tartus, algul teadurina, viimased aastad aga teadusraamatukogu juhatajana.

Kandidaaditöö teemal "Järglaste järgi hinnatud Eesti punast tõugu pullide kasutamisest" kaitses Saima Vilu 1975. aastal. Sama temaatikaga on seotud juubilari edasine teadustöö. Rea aastate vältel võttis ta osa eesti punast tõugu noorpullikasvanduste töö korraldamisest Lippingel ja Kullil. 1970-ndate aastate lõpul lülitus Saima Vilu täitma uurimisteemat, mis käsitles

kunstliku seemenduse jaamade noorpullide hindamist järglaste nuuma- ja lihaomaduste alusel. Aktiivse inimesena oli ta Laeva nuumpullide katselauda käivitamisel üks aktiivsemaid osalejaid.

1992. a. täiendas juubilar 5 kuu jooksul Taanis oma teadmisi lihakarjakasvatuse alal.

Saima Vilu on väga töökas, oma töös püsiv, energiline ja uuele innukalt kaasaminev töötaja. Imetlusväärne on, et niipalju tööalast energiat jätkub 5 lapse emal, kellest esimeste peredes on juubilar juba vanaema, kaksikud nõuavad taga aga veel kohustuslikku haridust.

Soovime juubilarile edaspidisteks päevadeks head tervist, selget pilku töö- ja eluprobleemide lahendamisel ning õnne isiklikus elus.

E. Lokk